



*“Trăiți ca oamenii liberi, dar nu ca și cum ați avea libertatea drept acoperământ al răutății, ci ca slujitori ai lui Dumnezeu”*

*(1 Petru 2, 9)*

#### Cuprins

Despre Spovedanie	1
De ce ținem post miercurea și vinerea	6
Pildă de folos	7
Din viața parohiei	7

**Contact:**  
**Pr. Ioan Cozma**  
**(212)874-4490**  
**(929)600-1134**  
stdumitrunyc@gmail.com

## PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ “Sf. Dumitru” (New York City) Viața parohiei

Nr. 24 / 2020

APRILIE - IUNIE

### Despre spovedanie, interviu cu părintele Macarie Simonopetrul

Preacuvioase părinte Macarie! Pornind de la Tradiția Bisericii, pe care o cunoașteți foarte bine și de la propria experiență, aș vrea să ne împărtășiți câteva gânduri despre unele aspecte practice legate de Taina Spovedaniei. Întâi de toate aș vrea să ne spuneți **ce este Spovedania și dacă este obligatoriu ca ea să fie făcută înainte de fiecare împărtășire?**

Înainte de a vorbi despre Taina Spovedaniei și legătura ei cu Taina Euharistiei, trebuie să spunem că Însăși Biserica este o taină. Sistemul celor 7 Taine este străin Ortodoxiei și a fost împrumutat fără discernământ din teologia latină. La origini, Părinții Bisericii vedeau întreaga lucrare a Bisericii ca o singură taină – cea a mântuirii în Hristos prin Duhul Sfânt. „Sacramentele” sunt doar niște căi care ne fac părtași la Taina lui Hristos. Inițierea în această Taină unică se face prin Botez și Mirungere, iar culmea acestei comuniuni cu Hristos o avem în Euharistie.

Dacă cineva, din cauza unor păcate grave, s-a rupt de Biserică și nu poate să se împărtășească, Spovedania sacramentală îl ajută să se întoarcă în Biserică și să se vindece pentru a se putea împărtăși. Acesta era rolul primordial al Spovedaniei: nu de a-i respinge pe oameni sau de a-i ține mulți ani departe de împărtășanie, ci de a-i vindeca și a-i întoarce în comuniune cu Biserica prin împărtășire. În trecut, oamenii își mărturiseau doar păcatele grave, iar Biserica nu era un tribunal care să-i judece sau să-i condamne, ci le oferea un medicament duhovnicesc pe care-l considera mai potrivit. Biserica nu spune că dacă ai făcut cutare sau cutare păcat, 10-15 ani nu ai voie să te împărtășești, ci dacă ai făcut ceva grav, boala ta duhovnicească este atât de adâncă încât 5 sau 10 ani va trebui să postești mai mult, să te rogi mai



mult, să faci milostenie etc., ca să te vindeci. Canonul nu este o așteptare pasivă până la „ispășirea pedepsei”, ci o lucrare activă de vindecare, care începe cu oprirea de la păcat și încercarea de schimbare a vieții.

În sec. 7-8, simultan în Răsărit și în Apus (dar independent unii de alții), vechea practică a Bisericii a fost influențată de practica monahală a descoperirii gândurilor și mirenii au început a se spovedi chiar și pentru păcatele mai mici. Între timp, această practică s-a generalizat, iar în secolele următoare s-a ajuns la rânduiala Spovedaniei pe care o avem și astăzi. Mărturisind și păcatele mici, și chiar gândurile, Spovedania nu mai putea fi făcută o singură dată în viață, așa cum era inițial și cred că această este cea mai importantă schimbare, pentru că în trecut, Biserica dădea o singură șansă de reîmpăcare (după Botez) și oamenii luau în serios pocăința; iar acum, când sunt mărturisite și păcatele mici, pocăința și iertarea sunt trăite mai superficial.

În tradiția monahală frații merg la părintele duhovnicesc pentru a-și descoperi și gândurile, nu doar păcatele; deci nu mărturisesc doar ce este negativ, ci și pe cele pozitive, își deschid conștiința. Și astfel, atât părintele duhovnicesc cât și monahul, pot să înțeleagă care sunt rădăcinile păcatelor și gândurilor, care sunt patimile și, ce-i mai important, îl învață cum să lupte pentru a-și curăți trupul și sufletul de patimi. Dacă părintele duhovnicesc este și preot, mărturisirea păcatelor poate avea loc simultan cu descoperirea gândurilor, dar ele sunt totuși distincte și nu trebuie confundate. A te mărturisi, înseamnă a cere iertare pentru careva păcate săvârșite, iar a-ți descoperi gândurile înseamnă a-ți deschide conștiința, a cere sfaturi, a adresa diferite întrebări... Uneori chiar monahii, dar mai ales mirenii, confundă aceste lucruri și transformă Taina Spovedaniei într-o discuție duhovnicească sau psihologică; nu spun păcate, ci caută o discuție cu preotul. Și acest lucru nu este rău, dar trebuie să înțelegem că aceasta nu este Taina Spovedaniei! Deci, dacă mă spovedesc, trebuie să spun concret cu ce fapte, vorbe sau gânduri am greșit față de Dumnezeu, dar nu să înșir tot ce-mi trece prin minte sau să discut problemele familiare sau personale. Și acelea pot fi discutate cu preotul, dar într-un alt cadru.

A se spovedi cineva sistematic este bine, dar practica aceasta diferă de la o Biserică locală la alta. De exemplu, în Bisericile Rusă și Română, cu mici excepții, credincioșii trebuie să se spovedească înainte de fiecare împărtășire. Este bine că oamenii sunt puși în situația de a medita la viața lor și de înțelege că nu te poți împărtăși fără pocăință, dar pocăința nu implică obligatoriu și de fiecare dată spovedania. De multe ori, prin parohii, preoții nu reușesc să-i spovedească pe oameni în ajun și sunt nevoiți să-i primească în grabă chiar înainte de împărtășanie. În acest ritm, penitentul abia dacă ajunge să spună două cuvinte, ia „biletul” pentru împărtășire și iese fără să înțeleagă nimic. Acest lucru este rău, pentru că goleşte spovedania de pocăință și o formalizează. Pocăință fără spovedanie poate exista, dar spovedanie fără pocăință nicidecum! Deci, dacă nu avem păcate concrete de spovedit, nu trebuie să facem o spovedanie formală, pentru a ne liniști conștiința, ci ne pregătim și mergem direct la împărtășanie. Spovedania și împărtășania nu trebuie puse la pachet.

În Biserica Greacă, nu este obligatorie spovedania înainte de fiecare împărtășire. Această practică ține separate aceste două taine și-l lasă pe credincios să se hotărască singur dacă are de mărturisit ceva; îi respectă libertatea. Deci fiecare merge la preot atunci când simte

nevoia, e ceva care ține de pocăința personală. Partea proastă a lucrurilor este că mulți nu se mai spovedesc deloc, chiar dacă se împărtășesc la marile sărbători. Unii au auzit de spovedanie abia când au ajuns în Sfântul Munte, deși aveau păcate mari.

Cred că trebuie să ne întoarcem la vechea practică și să mergem la spovedanie de fiecare dată când avem păcate grave care rup comuniunea noastră cu Dumnezeu, iar criteriul trebuie să fie conștiința noastră.

### **Mentalitatea omului modern diferă mult de cea a omului din trecut. Cum se reflectă acest lucru în practica spovedaniei?**

Diferența de mentalitate implică în primul rând o altă percepție a păcatului. Totul începe de la pedagogia pe care o face preotul cu credincioșii săi, ca să le trezească conștiința păcătoșeniei și să le spună ce este păcat și ce nu. De fapt e o problemă generală, valabilă cu toate Tainele Bisericii, fiindcă omul modern nu mai știe și nici nu este învățat care este sensul și scopul acestor Taine.

O altă problemă a omului modern este abordarea fie prea rațională, fie prea psihologică a spovedaniei. Și observăm cum mulți merg la preot ca la psiholog sau nu merg deloc, zicând că preotul e un om ca și el... Într-adevăr, oamenii au astăzi multe probleme psihologice și psihice, dar spovedania e altceva și ea începe cu simțul responsabilității pentru mine însumi. Pot fi bolnav, necăjit, înjosit de alții etc., dar trebuie să încep spovedania cu faptele și vorbele concrete cu care am păcătuit, fără să mă îndreptățesc sau să mă ascund după niște stări ale sufletului. Duhovnicul stabilește dacă acele stări sunt circumstanțe agravante sau atenuante, nu eu... Pot fi om problematic, dar în cazul acesta tac, nu vorbesc, pentru că voi spune o vorbă care jignește și e păcat. Faptul că sunt complexat sau nervos este o problemă psihologică și ea trebuie rezolvată, dar la spovedanie spun că am vorbit urât sau m-am mâniat, iar starea mea psihologică nu mă îndreptățește să păcătuiesc, ci trebuie să fiu responsabil și mai degrabă să-mi înfrânez limba și să mă smeresc...

Deci, la spovedanie spunem doar păcatele și primim iertarea, iar dacă vrei să-ți rezolvi și alte probleme cu duhovnicul, ar fi preferabil să le discuți în afara Spovedaniei. Preotul poate da sfaturi omului în funcție de situația și maturitatea lui, iar dacă acest lucru se întâmplă în cadrul Spovedaniei, nu trebuie totuși să confundăm îndrumarea duhovnicească cu Taina Bisericii.

Din păcate, nu toți preoții sunt învățați să dea sfaturi duhovnicești omului. Ei toți au aceeași putere de a dezlega păcatele, dar nu toți au înțelepciune și discernământ. Duhovnicilor li se dă Pidalionul cu toate Canoanele Bisericii, dar fiecare le aplică după cum știe. Găsești acolo câți ani trebuie să oprești de la împărtășire pentru cutare și cutare păcat, dar aceasta nu-i suficient. Pidalionul e un simplu criteriu după care înțelegi care păcat e mai grav și care mai puțin grav.

Dacă eu merg la preot să mă spovedesc și văd că acesta are alături Pidalionul, mă înfricoșez. Înseamnă că nu merg la medic, ci la judecător. Cum spunea și Sf. Paisie Aghioritul, „canoanele (gr.kanones) devin tunuri (gr. kanonia)” în mâna celui care nu știe să le aplice. Biserica are o lucrare vindecătoare, menită să-l apropie pe om de Dumnezeu, nu să-l îndepărteze. Preotul, ca un medic care are un depozit de medicamente, trebuie să învețe să

prescrie medicamentul potrivit, căci dacă greșește tratamentul, îl îmbolnăvește pe om și mai mult, iar uneori poate și să-l omoare.

De exemplu, în trecut era o rușine dacă cineva nu mergea la biserică sau nu se împărtășea. Iată de ce, oprirea de la împărtășire nu era doar expresia teologică a ruperii păcătosului de Hristos și de Biserică, ci și o trezire a conștiinței și rușinii, o „marginalizare pedagogică”. Acum însă, când pentru omul modern a devenit rușinos să mergi la biserică și să te împărtășești, dacă-i vei spune că pentru cutare păcat este oprit 9 ani de la împărtășanie, el se va îndepărta definitiv de Biserică, care nu mai este a celor mulți, ci a celor puțini. La modul practic Biserica a devenit marginalizată! Acum penitentul trebuie să depășească rușinea în sens invers decât în trecut, și să se rupă de cei mulți, ca să se împărtășească împreună cu cei puțini. Nu înseamnă că nu-i voi da nici un canon sau o epitimie, dar în același timp trebuie să înțeleg că a opri pe cineva de la împărtășire pe termen lung nu este o soluție, căci pe un tânăr acest lucru nu-l deranjează, ci îl menține și mai mult în lumea păcatului. Deci e nevoie de multă înțelepciune pastorală, pentru că putem să-l apropiem pe om de Hristos, dar putem și să-l îndepărtăm...

### **Credeți că o revizuire sau o sistematizare a canoanelor l-ar ajuta mai mult pe preot să se orienteze la Spovedanie?**

Nu cred. Canoanele sunt o moștenire a Tradiției și ne dau doar criteriul de canonisare, dar nu și specificul fiecărui caz în parte. Canoanele nu sunt sentințe, ci indicatoare. Codificarea și sistematizarea canoanelor făcută de romano-catolici a transformat viața Bisericii într-un sistem de reguli, iar acest lucru este străin Ortodoxiei. Canoanele pentru ortodocși, ca și dogmele, nu pot fi sistematizate. Noi nu-l excludem pe Duhul Sfânt din Tradiția și experiența noastră. Da, avem niște texte, care sunt mărturii ale adevărului dogmatic, dar acestea nu-l epuizează. Biserica este plinătatea harului și adevărului, și formulează o dogmă atunci când o impune situația, dar niciodată nu-și propune să sistematizeze învățăturile de dragul unei ordini aparente. Același lucru e valabil și cu Canoanele...

De exemplu, în secolul 4 nu se pune problema avortului așa cum se pune acum. Avem unele referințe canonice, dar ele sunt vagi și ne oferă doar criteriul patristic, dar care trebuie adaptat la situația de astăzi. Care este acest criteriu? Că avortul este crimă, este ucidere de om! Dar asta nu înseamnă că trebuie să oprim femeile pentru 10 ani de la împărtășire; unele se pot sinucide de deznădejde. Deci în toate este nevoie de înțelepciune, iar problema începe cu pregătirea preoților.

### **Cum credeți că ar trebui pregătiți viitorii duhovnici și ce calități trebuie să aibă un duhovnic?**

De multe ori atunci când viitorii preoți învață despre spovedanie, fac un fel de „psihologie pastorală”; este bun și acest lucru, dar nu-i suficient. Este important ca viitorii duhovnici să învețe nu doar litera, ci mai ales duhul canoanelor. Pot să citească și cărți psihologice, dar mai ales să aibă ei înșiși experiența duhovnicească a Bisericii, pe care o găsim expusă în cărțile părinților pustiei. Acestea trebuie studiate și trăite, pentru că numai

așa duhovnicul va putea să aibă discernământ și să știe dacă cutare canon se potrivește unui om sau nu; îi face bine sau rău... Nu va ajunge fiecare preot un Cuvios Varsanufie, dar va avea totuși ceva din duhul părinților.

Bineînțeles, și preoții trebuie să aibă la rândul lor un duhovnic. Dacă preotul n-a fost niciodată un bun ucenic, nu va putea ajunge vreodată bun părinte. Dacă el însuși nu știe să se spovedească, niciodată nu va ști să spovedească pe alții.

Totodată, preotul care spovedește nu trebuie să se pretindă a fi un stareț, iar credincioșii nu trebuie să-l ia drept stareț. La acest capitol, situația din mănăstire este total diferită de cea din lume. În mănăstire eu mi-am ales starețul și ascult de el în toate și pentru totdeauna. Am lăsat lumea și familia, și-l urmez pe stareț, care este pentru mine icoana lui Hristos, de aceea fac ascultare desăvârșită. Acesta e monahismul! Mireanul însă merge la preot ca prin el să fie în legătură cu Biserica. S-ar putea ca anumiți preoți să aibă trăire de stareț sau să fie stareții unor monahi, dar legătura pe care o are un mirean cu duhovnicul său nu pot fi după modelul monahal.

**Preotul nu-i poate cere unui mirean ascultare în toate aspectele vieții, așa cum ascultă un monah de egumenul său.** Aceasta nu este corect! Mireanul are o altă libertate și o altă responsabilitate față de familie și societate, nu răspunde doar de el însuși. Nu e corect ca cineva să-și întrebe duhovnicul dacă poate sau nu să cumpere sau să vândă ceva, unde să meargă în vacanță sau altele de genul acesta. Duhovnicul îi poate da fiului duhovnicesc niște orientări generale în viața duhovnicească, pentru a evita păcatul, dar trebuie și să-l învețe să fie responsabil pentru deciziile pe care le ia în viață. Și să nu confundăm toată această povățuire cu Taina Spovedaniei. Uneori oamenii ar vrea să transfere toată responsabilitatea pe umerii preotului, dar un duhovnic adevărat îl va învăța pe mirean să-și folosească corect libertatea și-i va spune că nu se poate implica în anumite aspecte ale vieții lui, în dormitorul lui sau în afacerile lui... E altceva în mănăstire, unde starețul cunoaște și hotărăște fiecare detaliu al vieții monahului, dar acest mod de viață a fost ales benevol și el presupune alte condiții de viață, care nu sunt aplicabile oamenilor din lume.

Ați spus mai devreme că duhovnicul nu trebuie să se implice în dormitorul ucenicilor săi. În zilele noastre multe familii, deși au fost binecuvântate la Cununie să nască copii, după unul sau doi, se protejează și nu mai vor alți copii. **Unii duhovnici îi opresc pe aceștia de la împărtășanie, iar alții sunt mai indulgenți. Cum vedeți sfinția voastră această problemă?**

Orice relație trupească în afara căsătoriei este păcat, dar uneori se fac păcate și în cadrul familiei, inclusiv păcate împotriva firii. Acestea trebuie spovedite, dar consider că nu-i corect ca preotul să-i întrebe pe oameni dacă au făcut așa ceva sau să intre în careva detalii. Poate să le dea ceva să citească, poate să facă cateheze cu familiile din parohie și să le spună la modul general că există așa păcate, iar omul va înțelege singur dacă a păcătuit sau nu; iar când va veni la Spovedanie, preotul doar îl va asculta și-l va îndruma cu înțelepciune. Dacă unul din soți a spovedit un păcat împotriva firii, iar celălalt se rușinează sau nu înțelege că trebuie să-l spună, preotul poate pune unele întrebări, dar fără să atenteze la libertatea și intimitatea omului. De asemenea nu mi se pare corect ca preotul să le spună soților de câte ori și cum să



aibă relații. Noi le spunem ce recomandă Biserica în privința postului, dar fiecare cuplu are măsura și vârsta sa duhovnicească...

Iar subiectul nașterii de copii e și mai complicat și cred că nu putem oferi soluții generale, ci fiecare caz trebuie analizat în parte. Dacă cineva îl întreabă pe preot despre anticoncepționale, preotul trebuie să-i spună ce învață Biserica, căci dacă nu-i va spune, de unde va afla credinciosul? Dar oprirea de la împărțășire cred că ar trebui să depindă de mai mulți factori. Dacă o familie are 3-4 copii și condițiile lor materiale, spațiul locativ și altele probleme nu le permit să aibă mai mulți copii, cred că se poate aplica economia, dar cu condiția ca metodele de contracepție folosite de ei să nu fie abortive; nu poți să le spui să nu aibă relații, dar se stabilesc anumite limite.

Iar dacă cineva are doar un copil sau doi, au sănătate și condiții, dar nu vor să mai aibă copii, nu-i putem obliga, dar cred că aceștia trebuie să se împărțășească mai rar, doar la marele sărbători, până vor înțelege că metodele de contracepție pot fi tolerate doar în anumite condiții și pentru o perioadă limitată de timp. Astfel, soții nu vor fi îndepărtați de Biserică, dar, în același timp, vor înțelege că modul lor de viață nu corespunde chemării și binecuvântării pe care au primit-o la Cununie, relația lor fiind marcată de slăbiciune, egoism, moda timpului etc. Deci nu putem stabili careva șabloane, pentru că și condițiile de viață ale fiecărei familii diferă de la un caz la altul. Preotul trebuie să aibă înțelepciune și discernământ, nu doar să lege și să dezlege.

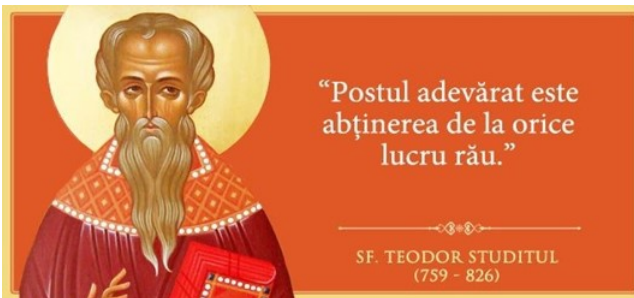
Mulțumim mult, părinte Macarie. Domnul să ne ajute!

(A intervievat, ierom. Petru Pruteanu, Simonos Petras / 07-09-2016 <http://www.teologie.net/2016/10/01/interviu-cu-pr-macarie-simonopetritul-despre-spovedanie/>)

## De ce ținem post miercurea și vinerea

Postul din zilele de miercuri și vineri este împământenit în viața liturgică a Bisericii încă din primele veacuri creștine. Bunăoară, în Didahia, cap. VIII, se spune: "...dar voi să ajunați Miercurea și Vinerea". Tot din Sfânta Tradiție avem consemnată motivația concentrată a postului din aceste două zile ale săptămânii. Sfântul Petru, episcopul Alexandriei, martirizat în zilele lui Dioclețian, spune așa: "...în a patra zi (miercuri) și Vinerea... se cuvine nouă să postim după tradiție..., căci în a patra, sfat nelegiuit au făcut iudeii asupra Domnului, iar Vinerea, fiindcă pentru noi a pătimit El".

De asemenea, a doua poruncă bisericească ne îndeamnă să postim toate posturile de peste an, înțelegând aici toate zilele de post rânduite de Biserică. Așadar, postim miercurea căci în această zi au făcut sfat cărturarii ca să- L prindă pe Mântuitorul Hristos, iar Iuda a vândut pe Mântuitorul Hristos pentru 30 de arginți, tot în această zi. Renunțând la mâncărurile de dulce



din această zi, Îi arătăm Preabunului nostru Mântuitor că ne desolidarizăm de “vânzătorul” și că iubim mai mult hrana duhovnicească, părtășia cu Dumnezeu, în defavoarea bunurilor lumești trecătoare și fragile pe care ți le oferă plăcerile acestei lumi simbolizate în cazul de față prin mâncărurile de dulce. Postim vinerea căci este ziua în care Hristos Dumnezeu, Marele Răstignit, a îndurat patimile cele mântuitoare: scuiările peste față, batjocura, biciuirile, lovirile, răstignirea pe Cruce și moartea pentru noi și pentru a noastră mântuire, așa după cum mărturisim în Simbolul de credință. Postim vinerea ca să ne arătăm recunoștința față de Mântuitorul nostru, pentru că ne-a redeschis Raiul, făcându-ne părtași la viața Sfintei Treimi. (articol preluat de pe siteul [www.ortodoxia.me](http://www.ortodoxia.me))

---

### **PILDĂ DE FOLOS** *Săpunul și creștinismul*

Un fabricant de săpunuri îi spuse unui preot:

– Creștinismul nu a reușit să facă nimic. Deși Evanghelia este predicată de două milenii, lumea nu a devenit mai bună. De atunci și până acum peste tot există răul și oameni răi. Preotul îi arată acestui fabricant de săpunuri un copil foarte murdar care se juca la margine de drum și-i spuse:

– Săpunul nu a reușit să facă nimic. Peste tot există mizerie și oameni mizerabili în lume.  
– Săpunul, spuse fabricantul, ajută numai dacă se aplică în practică, dacă-l folosești.

Preotul îi răspunse:

– La fel e și cu creștinismul! Avem Botezul și Mirungerea prin care omul se spală de toate păcatele și se îmbracă într-un om nou. Avem Botezul Lacrimilor – pocăința – și oamenii nu vor să se folosească de ea. Avem Taina Mărturisirii prin care omul poate să-și recapete haina botezului. Avem Sfântul Maslu prin care oamenii se pot vindeca de bolile trupești și sufletești. Avem multe Taine în creștinism dar dacă oamenii nu vor să le ia în seamă – vor rămâne asemenea copilului acestuia, care nu vrea să folosească săpunul dumitale ca să fie mai curat.

Multe feluri de săpun avem, dar trebuie folosit!

(text preluat de pe siteul [www.sfintisisfinte.blogspot.com](http://www.sfintisisfinte.blogspot.com))

---

### **DIN VIATA PAROHIEI** **(Aprilie—Iunie)**

#### **I. Învmormântări**

- ◆ Iuliana Oprea
- ◆ Gabriel Ștefan Teodorescu

#### **II. Parastase, Pomeniri**

- ◆ Voica Vintila parastas pentru cei adormiți din familie.
- ◆ Mariana Șoitu, Marilis și Robert Panullo, parastas pentru cei adormiți din familie.
- ◆ Marilena Albulescu, Despina și Horia Albulescu, parastas pentru Petre Albulescu.
- ◆ Ratia Culetu, Luminița și Cristian Culețu, parastas pentru Dan-Alexandru.

- ◆ Parastas pentru „mama” Iuliana.
- ◆ Arabella Liuba, pomenire pentru Justin Liuba.
- ◆ Mona Momescu, parastas pentru cei adormiți din familie.
- ◆ Gabriela Bockhaus, parastas pentru tatăl Gabriel Șt. Teodorescu.

---

**SITUATIA FINANCIARĂ: IANUARIE—IUNIE**

Venituri: 60,874.51 \$

Cheltuieli: 74,601.66 \$

Deficit: —13,727.15\$

---

**Mulțumim celor care au făcut donații substanțiale în această perioadă:** Mariana Șoitu, Robert și Marilis Panullo, Dr. Rodica Alexandrescu, Tudor și Carmen Nastu, Gabriela Miller, Dr. Cornel și Nina Dumitriu, Irina și Victor Sabău, Monica Conde, Arabella Liuba, Dr. Daniel și Alina Manea.

**Mulțumim celor care fac donații sub formă de pledge lunar:** Hristu & Violeta Șunda, Dr. Cornel & Nina Dumitriu, Tiberiu & Alexandra Florea, Horia & Ina Albulescu, Helen Pariza, Dumitru & Victoria Ionescu, Gabriela Miller.

**Alese mulțumiri se cuvin celor care au donat costul meselor care trebuiau organizate în lunile aprilie, mai și iunie, după cum urmează:**

- ◆ Masa de Florii—Dr. Daniel Dănilă, Florina și Marcel Dănilă
- ◆ Masa de Sfinții Constantin și Elena (Hramul Reuniunii de Doamne)--Dumitru și Victoria Ionescu
- ◆ Masa de Sfinții Ap. Petru și Pavel—Marilena Albulescu

**Mulțumim celor care au donat florile pentru biserică, lumânările, paharele, pâinea și vinul pentru Paști:** Bogdan și Svetlana Chintea, Mariana Șoitu, Marilis și Robert Panullo, Viorica Olar, Ratia Culețu, Rodica Petrișor, Dumitru Banu, Violeta și Hristu Șunda, Dumitru Babu, Rodica Petrișor cu fam., Teodor și Carmen Nastu, Haralambie și Stela Mila.

**Mulțumim tuturor celor care au ajutat Biserica în perioada aceasta, donatori, ostenitori și binefăcători. Dumnezeu să binecuvinteze bunăvoința și oșteanela fiecăruia dintre dumneavoastră.**

Până la sfârșitul anului, slujele pot fi urmărite live pe Facebook-ul parohiei (intrați pe site-ul parohiei și faceți click pe butonul Facebook sau căutați pagina **StDumitru Manhattan**). Programul slujbelor este următorul: miercurea (ora 7:00 PM), vinerea (ora 7:00 PM), sâmbăta (ora 6:00 PM), duminica și în sărbători (ora 9 AM). Programul complet îl găsiți pe site-ul parohiei: [www.stdumitrunyc.org](http://www.stdumitrunyc.org)